

Solstein-Ledreborg: Jeg har ikke bedt om Ordet for at komme ind paa en nærmere Drøftelse af dette militære Forslag, men jeg har dog troet det rigtigt at sige et Par Ord, for at man ikke skal faae det Indtryk, at det er et Forslag, der paa Forhaand er anbefalet fra alle Sider i Thinget, og hvis Gjennemførelse man kunde betragte som sikket. Jeg mener nemlig, at det er en Sag, som Thinget meget omhyggelig og nøie maa overveje, inden det gaar ind derpaa, og navnlig ogsaa gennem et Udvalg prøve og gennem Forhandling med Ministeren faae bedre Oplysninger om. Forholdet er jo i Virkeligheden dette, at det er en overordentlig stor Udgift, en Udgift af 200,000 Kr., blot for at opnaa at staffe et øde og uproduktivt Terrain til Veie i Landet, et i alt fald i en betydelig Række af Aar uproduktivt og til enhver Tid mindre anvendeligt Terrain. Selv om man vilde beplante en Del af det med Skov, vil det vise sig, at denne Skovplantning kommer til at lide ikke saa lidt ved de Foranstaltninger, som her skalde foretages. Dertil kommer, bortset fra Omkostninger, at det er en meget tvivlsom Sag, hvorvidt Folkethinget uden videre kan blive ved at gaa til den ene store militære Anskaffelse og Bevilling efter den anden efter den Maade, hvorpaa Krigsministeren stiller sig over for dette Thing. Det er ganske vist Folkethingets Mening, at det bør forhandles og forhandles saglig paa alle Omraader, ogsaa paa det militære Omraade; men paa den anden Side kan der jo virkelig indtræde Forhold, som gjøre Forhandling næsten umulig, og den Maade, den høitærede Krigsminister har stillet sig paa overfor dette Thing, er saadan, at vi virkelig ere paa Grændsen, hvor man ikke veed, om det paa Grund af Forholdene er muligt at forhandle mere. Jeg skal minde om den høitærede Ministers Optraeden i Sommer efter de Forhandlinger, der fandt Sted i Fjor, og ogsaa minde om hans Udtalelse ved Behandlingen af Søværnsloven i denne Samling, som jo aabenbart røbede, at Ministeren satte sig fuldstændig ud over dette Things Beslutninger og Bevillinger.

Jeg kunde ogsaa minde om det Forhold, som den høitærede Krigsminister stillede sig i til selve Folkethinget ved Benyttelsen af Bygningen; thi jeg tror nok, at man skal søge længe, inden man i noget Land finder en saa planlagt, undersøgt henlynsløs Optraeden fra nogen Ministers Side som den; Ministeren har vist overfor Folkethinget. Man erindrer jo meget godt, at da vi overtog eller flyttede ind i den midlertidige Bygning,

git vi ind paa Bevillinger til Opførelse af andre militære Bygninger for at der kunde blive Plads her, og det var da en stiltiende Forudsætning, at Folkethinget, selv om det ikke fik egentlig juridisk Eiendomsret over denne Bygning, dog vilde blive behandlet med den Høflighed, og det Hensyn, som Rigsdagen som sideordnet Statsmagt kan gjøre Fordring paa af Statens Embedsmænd. Men det er jo ikke sket. Fra den høitærede Ministers Side er der overfor Rigsdagen formelig med Flid søgte Leilighed til at vise, at Rigsdagen havde Intet at sige — det gjælder Landsting og Folkething i lige Maade — og at det var en militær Kaserne, vi boede i, hvis ydre og indre Behandling Ministeren tog paa sig. Under saadanne Forhold er det jo noget vanskeligt at give store militære Bevillinger til Foranstaltninger, der fordres af en Minister, om hvem man veed, at han i Virkeligheden kun fremsætter sine Forslag, for, naar de blive forkastede, eller man gjør Indvendinger mod dem, saa aldeles ikke at tage Hensyn til den Statsmyndighed, der med Rette gjør sine Indvendinger, negter sit Samtykke eller stiller sine Betingelser. Og da det tilmed, som jeg allerede har oplyst, er en Minister, som i særlig Grad søger at gjøre sig ubehagelig over for Folkethinget, saa er det endnu vanskeligere paa dette Omraade at komme til en Forstaelse. Jeg mener derfor, at Forslaget ikke blot maa betragtes ifølge sin egen indre Bessaffenhed, men at det staar i saa nøie Forbindelse med de andre militære Fordringer, der stilles, og hele den militære Maade, hvorpaa vi blive behandlede her, at jeg ikke paa nogen Maade vil være med til at give en ubetinget Anbefaling af dette Lovforslag, naar det nu gaar videre. Jeg mener, det bør overveies baade ifølge sin Natur, men ogsaa i Forbindelse med de Ting, jeg har nævnt, og det er min Mening, at Sagen bør gaa til den Behandling og derefter til det om de militære Love nedhattede Udvalg, for at det der kan blive undergivet en virkelig tidsfvarende Behandling.

Krigsministeren (Bahrnson): Jeg kan jo kun takke de to første ærede Talere, som hver fra sit Standpunkt anbefalede Lovforslaget. Med Hensyn til dets Realitet er der derfor for mig ikke Meget at sige til, hvad der fra disse to Sider er kommet frem. Det Gæste skalde være det, at jeg blot vil nævne, hvad jeg glente at bemærke ved fremsættelsen, nemlig at dette er et Forslag, som selvfølgelig har stor Betydning, ikke alene for Hæren, men ogsaa for Flaaden, idet de Projektiler, de Kanoner, de Spræng-